

nejdou v tomto rozpočtu, sestaveném na rozpočtový rok, obsažena, nesmějí během roku dodatečně vůbec býti usnesena.

Zda a za jakých modalit je to přípustno, na to nedává odpověď § 19, který, jak uvedeno, nejedná o rozpočtovém právu, nýbrž o hospodaření v době, dokud výroční rozpočet není schválen, nýbrž o normy speciální. Pro obec máme takovou normu v § 10 zák. č. 329/21 Sb., který za kautel tam stanovených výslovně připouští, aby obec se i dodatečně během roku usnášela o nových vydáních v rozpočtu neuhrazených. Ustanovení to nebylo fin. nov. č. 77/27, resp. 169/30 Sb. zrušeno. Že změnu takovou nelze shledávati v § 19 odst. 4, bylo již shora dovozeno. Paragraf 10 zák. č. 329/21 Sb. neupravuje však ve skutečnosti nic jiného nežli doplňky výročního rozpočtu. Usnese-li se každý takový výdaj zvlášť anebo několikrát takový výdaj společně, třeba i pod názvem dodatečného rozpočtu, je lhostejno.

Poukazuje-li žal. úřad na to, že vydání podle § 10 nepotřebují na rozdíl od rozpočtu schválení, není to správné. Obecní rozpočet o sobě ke své platnosti schválení nepotřebuje. Potřebuje ho pouze tehdy, je-li třeba k úhradě schodku přírážky, která podléhá schválení. Za tohoto předpokladu vyžaduje však schválení i opatření podle cit. § 10 ob. fin. nov.

Sporné usnesení obecního zastupitelstva bylo tedy posuzováno podle § 10 zák. č. 329/21 Sb. Poněvadž žal. úřad tak neučinil, vycházející z mylného právního názoru, že sestavení dodatečného rozpočtu, t. j. doplnění původního výročního rozpočtu jest za všech okolností vyloučeno, bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.713.

Stavební právo (Morava): Bezplatné nebo úplatné postoupení pozemku pro ulici?

(Nález ze dne 1. února 1935 č. 11.186/35.)

V ě c: Obec M. proti ministerstvu veřejných prací o postoupení pozemku pro ulici.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na žádost Kateřiny J. oznámila obecní rada v M. výměrem z 28. února 1930, že plot, kterým zamýšlí ohraditi svůj pozemek, musí býti postaven tak, aby byla dodržena stavební čára, takže plot nutno zřídit tak, aby byl s prodloužením průčelí sousedních domů s pravé i s levé strany pozemku v jedné čáře. J.-ová vznesla na to požadavek, aby za část pozemku, která octne se za čarou, ve které má býti plot postaven, dostalo se jí podle § 23 mor. stav. řádu přiměřené náhrady. Obecní rada v M. a na odvolání žadatelky i obecní zastupitelstvo v M. tento požadavek zamítly, vycházejíce ze stanoviska, že jde o případ § 22 stav. řádu, podle kterého nutno odstoupiti část pozemku pro veřejnou komunikaci bezplatně, a nikoli o případ § 23. Další odvolání J.-ové k okr. úřadu Brno-venkov nevyřídil tento úřad, nýbrž postoupil věc vzhledem k § 25 mor. stav. řádu k rozhodnutí zem. úřadu v Brně. Rozhodnutím zem. úřadu z 24. července 1931 a vzhledem k odvolání

obce M. i nař. rozhodnutím min. prací bylo vysloveno, že za část pozemku, kterou J.-ová je povinna postoupiti pro veřejnou komunikaci při stavbě plotu, přísluší jí přiměřená náhrada.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutím potvrzen byl v cestě instanční výměr zem. úřadu v Brně, jímž bylo uznáno, 1. že zúčastněná strana Kateřina J. je povinna v základě § 23 mor. stav. řádu (zák. č. 64/1894 z. z. mor. ve znění zák. č. 44/1914 z. z. mor.) postoupiti obci M. onu část pozemkové parcely č. kat. . . ., o kterou musila v důsledku ustanovení stavební čáry ustoupiti za mezní čáru svého nezastavěného pozemku, 2. a že za postoupení to se jí má dostat přiměřené náhrady ve smyslu téhož zákonného ustanovení. Při tom vycházel žal. úřad z názoru, že na daný případ nelze použiti ustanovení předchozího § 22 mor. stav. řádu o postupování pozemků pro účely uliční zdarma, ježto nešlo o rozdělení pozemku na místa stavební, při němž jedině tato povinnost je dána.

Stížnost brojí výslovně pouze proti druhému výroku, jímž vysloveno, že zúčastněné straně má se dostat za postoupenou část pozemku přiměřené náhrady, a namítá, že tato část nař. rozhodnutí je v odporu se zákonem, poněvadž 1. zemský úřad rozhodoval v cestě rekursní jako nadřízená stavební instance, ačkoliv měl rozhodnouti v první stolici jako vyvlastňovací úřad podle § 25 mor. stav. řádu; 2. nebyla podána žádost za určení stavební čáry, nebylo konáno příslušné řízení a také obecní zastupitelstvo neusneslo se o určení stavební čáry; 3. nešlo ani o novostavbu, ani o přístavbu nebo přestavbu, při nichž jedině obec je povinna platiti za postoupený pozemek pro veřejné prostranství přiměřenou náhradu.

Námítka první je zřejmě bezdůvodná, ježto je v odporu se spisy. Stížnosti je sice dáti za pravdu v tom, že obec není instancí příslušnou k řešení otázky, zda stavebník má povinnost postoupiti část svého pozemku pro účely uliční za úplatu nebo bezplatně, a že k řešení této otázky je v první stolici povolán zem. úřad, stížnost však přehlíží, že zem. úřad, shledav ze spisů předložených mu okr. úřadem, že jde o spor do jeho kompetence spadající, také ve skutečnosti jako první stolice rozhodl, a nic nenasvědčuje tomu, že by byl rozhodoval jako rekursní stolice stavební, naopak ze slov »rozhoduje zem. úřad ve smyslu § 25 mor. stav. řádu« je patrné, že zem. úřad rozhodl zde v první stolici jako vyvlastňovací úřad podle cit. zák. ustanovení.

Námítkou druhou a třetí dovozuje vlastně stížnost, že zde nejsou zákonné podmínky § 23 mor. stav. řádu pro povinnost obce platiti za postoupený pozemek přiměřenou náhradu. Ale poněvadž tytéž podmínky platí i pro povinnost vlastníka k postoupení pozemku obci, jež je nerozlučně spjata s jeho nárokem na přiměřenou náhradu, pak mohla by obec uvedenými námitkami brániti se jedině tehdy, kdyby upustila i od povinnosti majitele pozemku k postoupení jeho části obci ve smyslu cit. zák. ustanovení. To však obec nečiní, naopak akceptuje rozhodnutí žal. úřadu o povinnosti majitele pozemku k postupu jeho části podle cit. zák. ustanovení a proti němu si nestěžuje, nechce však plniti svoji povinnost, která s povinností majitele pozemku podle tohoto zákonného ustanovení nerozlučně je spojena, což arci odporuje zákonu.

Proti vlastnímu výroku žal. úřadu, že na daný případ nelze použití předpisu § 22 mor. stav. řádu o postupování pozemků pro účely veřejných prostranství zdarma bez náhrady, poněvadž nejde o pozemek rozdělený na místa stavební, nemá stížnost vůbec řádně konkretisovaných námitek, jimiž by se nss mohl zabývat.

Č. 11.714.

Popisné věci: Jak jest zjišťovati národnost při sčítání lidu?

(Nález ze dne 2. února 1935 č. 6060/34.)

V ě c: Antonín W. v B. proti zemskému úřadu v Brně o zjištění národnosti při sčítání lidu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Zem. úřad v Brně výměrem z 18. dubna 1932 nevyhověl odvolání st-le z výměru městské rady v Brně z 31. ledna 1931, jímž bylo rozhodnuto, že při sčítání lidu z r. 1930 má býti u st-le a jeho dětí Karla a Leopolda zapsána národnost československá. Výrok ten odůvodněn takto: Zem. úřad na základě st-lova protokolárního výsledku ze 3. října 1931 vzal za prokázáno, že mateřským jazykem st-lovým je jazyk český. St-lův otec pocházel z N. na Moravě, uměl dobře česky, se st-lem mluvil česky a také matka, byť i prý málo česky uměla, mluvila na st-le česky. Byl tedy otec st-lův národnosti české, neboť jinak by se jistě v rodině česky nemluvílo, kdyby byli Němci otec st-lův i jeho matka. Udal-li st-l při sčítání lidu národnost německou, jest zjistiti, zda jsou splněny podmínky, stanovené v § 21 vl. nař. č. 86/1930 Sb., za nichž lze zapsati jinou národnost, než pro kterou svědčí mateřský jazyk, t. j. zda st-l ovládá úplně jazyk německý a zda nemluví ani v rodině, ani v domácnosti jazykem mateřským. Protokolárním výsledkem manželky st-lovy u městské rady v Brně dne 5. května 1931 bylo zjištěno, že v rodině mluví st-l též česky, t. j. mateřským jazykem. Nelze tudíž, byť i st-l ovládal jazyk německý, zapsati jinou národnost než tu, pro kterou svědčí mateřský jazyk, t. j. národnost čsl., poněvadž podmínky pro zápis jiné národnosti stanovené výše cit. ustanovením nejsou splněny. Pokud se týče zápisu národnosti dětí Karla a Leopolda jest podotknouti, že jsou národnosti čsl., poněvadž ve smyslu ustanovení § 21 odst. 3 vl. nař. č. 86/1930 Sb. sledují v národnosti st-le.

Předmětem stížnosti na toto rozhodnutí podané je spor o určení národnosti st-le a jeho dětí při druhém sčítání lidu, provedeném v r. 1930. Je proto spor posouditi podle ustanovení zák. ze 17. března 1927 č. 47 Sb., jehož § 7 byl zrušen zák. z 8. dubna 1920 č. 256 Sb. o sčítání lidu, čímž pozbylo účinnosti i nař. vlády z 30. října 1920 č. 592 Sb., vydané na provedení tohoto zákona.

V § 2 cit. zák. č. 47/1927 Sb. se stanoví, že vláda určí nařízením den sčítání a skutečnosti, které mají býti při sčítání lidu zjišťovány, jak má býti toto sčítání prováděno, a které soupisy mají s ním býti spojeny. Příslušné vl. nař. z 26. června 1930 č. 86 Sb. o sčítání lidu v roce 1930 stanoví pak v § 21 odst. 1, že národnost se zapisuje zpravidla podle ma-